

OPSTANDING

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

VERRIJZENIS.

Na een korten winterslaap verrijst ons blad; het zal ditmaal, zoo hopen we, regelmatig verschijnen om de veertien dagen.

"Opstanding" verschijnt in een ander toisel. Het formaat is wat kleiner geworden, maar toch is de inhoud ongeveer dezelfde gebleven. Het weinige dat men bij deze verandering kan verliezen in hoeveelheid, zal de redactie trachten in te winnen in de hoedanigheid.

We durven hopen, dat ieder zijn uiterste best zal doen om het blad te steunen in de mate zijner krachten. Als ieder iets doet (vooral voor de verspreiding zorgt) dan zal 't wel gaan.

OPSTANDING.

Francisco Ferrer

Wij zijn toch in den rechten zin des woords de protestanten, menschen die altijd protesteeren, want nog is het eene protest niet afgelopen of een nieuw moet begonnen worden. Nog zucht die goede Joris in de gevangenis te Konstantinopel zonder dat wij weten hoe het met hem zal afloopen, of een nieuwe misdaad is beraamd in Spanje tegen onzen kameraad en vriend Ferrer te Barcelona.

Wie is Ferrer?

De stichter van de Escuela Moderna te Barcelona, in Spanje, de school die tracht de kinderen op te voeden zonder hun geest te vergifigen met godsdienstonderwijs, met kerkelijke en staatkundige dogmata. Dat hij daarom bovenal gehaat is in Spanje, inzonderheid door de klerikalen, dat is begrijpelijk en verklaarbaar. Die scholen telden reeds 1700 leerlingen en waren een doorn, een ergernis in de oogen der regeeringskliek. Toch durfden zij haar niet aan, door ze te sluiten of op te heffen, want heel Europa zou dan het reaktionaire drijven hebben gezien.

Reeds lang zocht men de gelegenheid om tegen Ferrer en die scholen op te treden; men vond haar eindelijk door den aanslag van Morral op het jeugdige koningspaar.

Wat deze twee dingen met elkander gemeen hebben?

Morral heeft onderwijs aan die school gegeven en *dus* Ferrer is medeplichtig aan diens aanslag. Een mooie, logische gevolgtrekking! Zoo kan men er iedereen wel bij slepen. Maar dat wil men ook. In het proces tegen Ferrer heeft de procureur-generaal gezegd, dat Ferrer geholpen heeft aan de voorbereiding van den aanslag. Hoe weet die meneer dat? Door Morral zelf kan hij het niet weten, want die is dood? Door Ferrer — maar het is niet denkbaar dat deze zulke domigheden bekend zal hebben, al was het zoo, om er zichzelf in te draaien. Neen, de man moet dit uit zijn duim gezogen hebben of wel 's mans fantasie vulde aan wat hem aan weten ontbrak, gelijk veelal het geval is met heeren rechterlijke ambtenaren die het openbaar ministerie waarnemen.

Tegen Ferrer is geëischt: niet meer of niet minder dan 16 jaar, 5 maanden en 10 dagen gevangenschap.

Tegen Naekens, den sympathieken dagbladredakteur, die het niet over zich kon krijgen om Morral in handen zijner

beulen over te leveren maar hem verborg om hem weg te helpen, dus een slachtoffer van een ridderlijk gevoel, dat in Spanje hoog heet te worden geschat, is geëischt negen jaar evenals tegen 4 mannen en 1 vrouw, in het proces betrokken.

Wij begrijpen en doorzien dit geheele proces.

Zielkundig is de verklaring van den Franschen oud-senator Naquet volkomen juist, als deze aanneemt dat Ferrer, al ware het alleen uit voorliefde voor zijn werk, de Moderne school, alles zou nalaten wat dit werk in gevaar kon brengen. De Moderne, de Vrije school dat is de gehate in de oogen van alle godsdienstige en staatkundige duisterlingen, die het kind willen opvoeden in de vreeze des Heeren en der heeren! Daarom deze moet eronder en als men dat gedaan kan krijgen door den stichter erbij te slepen, welnu dan dat middel aangegrepen, want ook hier zal het doel de middelen wel heiligen.

*
* * *

Eenmaal zal de dankbare nakomelingschap haar hulde brengen aan een man als Ferrer, maar ons, zijn tijdgenooten, valt het hard te weten dat zoo iemand in het heden wordt gemarteld en mishandeld.

Francisco Ferrer uit de gevangenis — dat zij de leuze die weerklinke van alle kanten van Europa, opdat deze misdaad niet worde gehecht aan de kroon van den man, die zich noemt koning van Spanje.

F. DOMELA NIEUWENHUIS.

(uit *Ontwaking*.)

Voor Edward Joris

— « Maar hoe is het dan met Joris? » is een vraag die me zoo dikwijls door vrienden en bekenden wordt toegevoegd. En onveranderlijk luidt dan het antwoord: « Wel, zoo goed als het een gevangene van den grooten Turk gaan kan. Hij leeft goddank nog, onze goede vriend, maar het leven dat hij leidt wordt slechts dragelijk door de verre hoop eenmaal aan 't werkdadige leven terug geschonken te worden. Hij zit in een killige, duistere cel, waarin 's winters klamme koude heerscht en 's zomers ongedierte teelt. Hij ontvangt ongeveer geen eetbaar voedsel, hout voor verwarming « mag » hij koopen en drinkwater ook. Twee wachters bespieden dag en nacht zijn bewegingen, die echter zeldzaam worden want hij zit versteven van rhumatisme. »

— « En is er dan geen uitzicht op een vrijstelling? » — « Ja ziet u, België blijft op zijn kapittel; houdt de vraag tot uitlevering staande en stelt voor het geschil te onderwerpen aan het scheidsgerecht in den Haag... Maar, België is klein en machteloos; en de Sultan is sluw; en de mogendheden blijven onverschillig... »

— « Nochtans... Clemenceau, zou zijn sympathie betuigd hebben voor de zaak? » — « Och ja, Clemenceau. Vóór hij eerste-minister werd liet hij me nog schrijven door zijn secretaris, dat hij zou aandringen bij zijn collega Bourgeois... maar... »

— « En Engeland dan? » — « Ja, ook dáár laat men ons hopen, maar... »

— « En 't Joris-comiteit dan, wat doet het toch? » — « Ja, 't Joris-comiteit, het doet wat het kan... Georges Lorand heeft niet opgehouden stappen aan te wenden. Het comiteit bleef in voeling met de echtgenoot Joris en met lieden die het konden inlichten en... niet alles is voor ruchtbaarheid geschikt.

OPSTANDING

verschijnt om de veertien dagen.

Per nummer : 5 centiemen

Per jaar : fr. 1.50

Beheer en Redactie : 26, Molenstraat, Brussel (St-Joost T/N.)

In "Opstanding" dragen alléén de schrijvers de verantwoordelijkheid der door hen onderteekende bijdragen.

— « Maar vindt u niet, dat er wat té weinig ruchtbaarheid was, dat men té « koes » bleef ? » — « Wel neen, onwerkdadig bleef het comiteit niet, en zelfs niet « koes ». Het onderhield ook, zooveel het kon, de belangstelling van 't publiek, b.v. door berichten in de pers. Een volgehouden agitatie is hier, met ons volkskarakter, onmogelijk en daarbij ware ze nutteloos geweest. Onze betoelingen waren een krachtadige wilsuitdrukking, waardoor de bevolking eischte dat onze Regeering heur tractaten zou doen eerbiedigen en de uitlevering van Joris vergen zou. Gedwongen, gaf de regeering toe en het directe doel der agitatie was bereikt. Om het einddoel te bereiken had de agitatie internationaal moeten worden, maar alle pogingen in die richting leden schipbreuk. Joris was geen beroemdheid... »

— « En zal het Joris-comiteit er zich dan maar bij neerleggen ? » — « Wel neen, zoolang er leven is, is er hoop ; en Joris leeft nog ; dat is ten minste eent niet te onderschatten voordeel behaald door de werking van het comiteit en van Joris'advocaat, Lorand. We zullen voortgaan aan te kloppen bij de regeeringen en bij hen die er macht op hebben. Wanneer de gelegenheid zich voordoet om het volksgeweten te laten spreken, dan zullen we die gelegenheid aangrijpen. »

* * *

Ongeveer zulke samenspraken ontspinnen en ontsponnen zich dagelijks. — Ondertusschen bracht de Ferrer-zaak weer beroering in de harten der menschen van goeden wil. Bij zulke gelegenheid is het of er een adem van edelmoedigheid over de zielen strijkt. Geestdrift en strijd lust hangen in de lucht.

Nu onze bevolking (altans dit gedeelte der bevolking wiens rechtsgevoel niet afgestompt werd door eeuwenlange verkwezelings) de stem verheft voor Ferrer, dien eerbiedwaardigen kamper, en voor zijn ongelukkige lotgenooten, nu hopen we, dat men zich ook het lot zal herinneren van den gegijzelden landgenoot, die nog steeds gevangen blijft te Constantinopel, in strijd met de wet, in strijd met de internationale verdragen, in strijd met het recht !

België verheft zijn stem in het internationaal koor van hen die rechtvaardigheid willen. Opperbest ; we zullen helpen, uit alle krachten. Maar laat ons tevens het onrecht niet vergeten waaronder een der onzen lijdt. Want nu, terwijl de harten ooren hebben, nú bestaat er hoop dat men over de grenzen zal luisteren naar onzen hulpkreet ten voordeele van een landgenoot, die onder turkschen willekeur smacht.

SEGHER RABAUW.

Het Proces der Zeven

Het is zeer waarschijnlijk dat de drie rechters, belast met het proces in zake de vermeende medeplichtigen van Moral, binnen enkele dagen den datum van het proces zullen vaststellen. En dit zal wel midden Maart zijn.

Het is dus noodzakelijk dat de campagne van internationale solidariteit, ondernomen in Frankrijk, Engeland, België, Holland, Portugal en het Latijnsche Amerika (Zuid Amerika) met alle kracht en ijver gevoerd wordt, teneinde de meeste energie te ontwikkelen gedurende het proces, dat wel een geheele week zal duren.

Het zou een beleediging zijn voor het gezond verstand en voor de menschelijke gevoelens van solidariteit om in het breede te ont-

wikkelen, waarom die campagne, die de terechtstelling kan verhinderen van zes mannen en ééne vrouw, met alle kracht gevoerd moet worden.

Als zich naast libertairen en revolutionairen gematigde elementen erin moeien, verhinderen wij hun dit niet, en laat hen handelen op hun manier ; wij hebben genoeg gelegenheid om hen te bestrijden zonder dit te doen op de ruggen van gevangenen, waarop rechters en beulen loeren.

Ferrer, een revolutionair zonder etiket maar met een libertairen geest, die zijn fortuin en zijn leven heeft opgeofferd om herse- nen vrij te maken ten einde de toekomst voor te bereiden ;

Nakens, een oude Jakobijn, zeer anti-anarchistisch, maar die den moed heeft gehad zichzelf te compromitteren ten einde een anarchist in bescherming te nemen ;

Mata en zijn vrouw **Conception Cuesta**, die Moral een nacht huisvestten, toen hij voortvluchtig was, *zonder hem te vragen wie hij was ;*

Mayoral, Martinez en Ibarra, die zonder Morral te kennen of trachten hem te kennen, hem vergezeld hebben naar Mata.

Zietdaar de zeven personen die minstens evenveel recht hebben op de solidariteit van alle libertairen als indertijd Dreyfus.

Men heeft Ferrer vergeleken bij Dreyfus. Welk een dwaasheid ! De een, een echte bourgeois, niet beter of slechter dan een ander uit zijn milieu, goed genietende van het leven, uit vrije verkiezing het beroep van moordenaar aanvaardende, dat hij zeer gelukkig is geweest weer op te kunnen vatten, een chauvinist ontogankelijk voor elke edelmoedige en verheven gedachten, zonder eenige les te hebben getrokken uit het groote drama waarin hij de armzalige held was. Maar dit alles belet niet dat het Dreyfusisme een weldadige crisis is geweest voor heel Frankrijk.

De ander, Ferrer, een denker, een humanitair, een opvoeder in zijn ziel, eenvoudig levende, zonder gehuichelde aanstellerij van ascetisme maar met den eenvoud van een arbeider die regelmatig zijn kost verdient en zijn jaarlijksch inkomen van 35.000 frank ten offer brengt om een maatschappij zonder God, zonder priesters en zonder soldaten voor te bereiden.

De solidariteitsbeweging die zich een beetje overal heeft geopenbaard (behalve in Duitschland, waar de gedisciplineerde soldaten van Bebel het te druk hebben met de betaling hunner contributie en goed te stemmen, dan dat zij zich zouden interesseeren voor menschwaardige zaken) zal zeker de gevangenen aan den beul ontrukken. Laat ons hopen dat zij machtig genoeg zal blijken om zelfs hun vrijspraak op te leggen. Het is overigens noodig, want als zij levenslang gevangen blijven, zou hun leven niet veilig zijn, althans niet dat van Ferrer.

Deze toch vertegenwoordigt door zijn verstand, door zijn moed en door zijn geld, een zedelijke kracht die de inquisiteurs graag zouden breken.

Het is zoo zeldzaam revolutionairen te zien die een fortuin opofferen aan den triomf hunner denkbeelden !

CHARLES MALATO.

FIAT LUX !

Zekere heer Mertens, hier ter stede, vertelde ons een zonderlinge historie. Hij deelde ze ook meê, in 't breed en in 't wijd, aan den "Bond der rechten van den mensch", die zich nu met die zaak onledig houdt. — Volgens den heer Mertens — en zijn verklaringen zijn in verschillende bladen verschenen zonder eenige logenstraffing te verkrijgen — zou hij op willekeurige wijze ontslagen zijn uit zijn betrekking aan de militaire werven van Antwerpen. Ziehier, altijd volgens de verklaring van den heer M. (die we natuurlijk niet kunnen waarborgen, maar die (niet tegengesproken werden) waarom hij zijn straf opliep :

Een adjudant, toezichter op een der werven, zou zich plichtig hebben gemaakt aan verduisteringen van hout en andere materialen, toevoorend aan den legerdienst ; hij zou daarbij een deel der werklie, betaald door den Staat, voor eigen rekening hebben gebruikt.

In Oogst 1905, zouden die feiten ter kennis zijn gebracht van de militaire overheden, door den heer M... Een administratief

onderzoek over de aanklacht, had voor gevolg dat de... aanklager van de werven werd gedreven door de wacht met de bajonnet op 't geweer !!?

Daarna hadden nog twee onderzoekingen plaats door het krijgs-parket en beide liepen uit op een niet-vervolging, niet-tegenstaande — altijd volgens den heer M. — bezwarende getuigenissen die wierden voorgebracht.

Eindelijk, in 1906, werd den heer M. bij den heer substituut van den Procureur des Konings geroepen, waar hij verzocht werd, onder bedreiging eener vervolging voor laster en eerroof, een brief van verontschuldiging te sturen aan den aangeklaagden adjudant.

De heer M., die verklaart niets beters te verlangen dan zijn aanklacht voor 't gerecht met bewijzen te mogen staven, weigerde den verlangden brief te schrijven. Nochtans heeft de substituut nog immer geen gevolg gegeven aan zijn bedreiging...

Wat moet er nu uit het verloop dier zonderlinge geschiedenis worden besloten?

Van twee zaken één: Ofwel zijn die verklaringen van den heer M... wáár, en waarom werd hij dan gebroodroefd, en waarom durft dan het gerecht dien adjudant niet aan? Ofwel heeft M. gelogen, heeft hij valschelijk beticht en heeft hij jaren daarin volhardt, en waarom verkrijgt de adjudant dan geen rechterlijke eerherstelling?

Een schuldige is er in ieder geval; daaraan is niet te ontkomen. Waarom blijft het Gerecht nu onwerkdadig, nu dat een rechterlijk debat zich opdringt, waar het meestal zóó gemakkelijk aan 't werk gaat en ons door zijn lankmoedigheid niet heeft verwend? — Met belangstelling wachten we op de ont-knooping van dit duister geheim.

S. R.

Wraakroepend

Rond Kersttijd las ik in een dagblad:

« Te Londen is kerstfeest gehouden in het gasthuis voor dieren.

Eenige dames hadden geld gegeven om die zieke dieren een extra maal aan te bieden. De aartsdeken Wilberforce hield eene preek. Hij zegde onder meer dat het leven der dieren eene stille gehoorzaamheid aan den wil van God was, die zich in hen kenbaar maakt.

Er waren daar verschillende dieren, namelijk paarden, ezels, katten, honden, konijnen, papegaaien, kakatoes, karkieten en kanaris. Voor ieder dier soorten was, naar de aard van 't beest, wat lekkers uitgekozen, en de dames die het geld gegeven hadden voederde de dieren zelfs.» Tot daar die bij uitstek burgelijke gazet.

Genegenheid voor dieren is mooi, maar overdreven genegenheid voor dieren, gepaard aan verwaarloozing van menschen, wordt afschuwelijk. Dat de dieren soms in beklagenswaardige toestanden leven is treurig en onbetwistbaar, maar het wreede van hun lot is het rechtstreeksche gevolg van het lot dat de menschen in deze maatschappij beschoren is. Het lot der dieren is afhankelijk van het lot der menschen, en alleen door de verheffing van den mensch kan de toestand van het dier verbeteren.

De mooie daad der mooie dames, rond kersttijd gepleegd, zou men mogen heeten: « de wagen voor de paarden spannen », indien die rijke vrouwen wel degelijk aan het leenigen eener maatschappelijke ellende hadden gedacht. Maar hier was geen sprake van dergelijke bedoeling. Soortgelijke « dierenvrienden » maken van hun « liefdadigheid » een sport, en zoeken daarin vooral naar opzienbarende nieuwigheden. En het dwaze, het aanstellerige van hun dierenliefde-sport wordt afschuwelijk, als men denkt hoe ironisch de echo van dit dierenbanket moet nageklonken hebben in de ooren der duizenden en duizenden verschoppelingen die rondolten door ditzelfde reusachtige Londen, met van honger verscheurde ingewanden, plonsend door het slijk der drassige straten en der moreele verderving.

Een beeld dier ongehoorde ellende wordt ons opgehangen door den dichter John. H. Mackay, waar hij een zijner helden uit « de Anarchisten », nl. Gerrard Auban, laat dwalen aan genen oever

van de Theems, in Kensington en Lambeth, die wijken vol ontzettende ellende. We geven het weer als tegenstelling met het dierenfeest, waarover de burgerij zich verteedde:

« Hij stond aan den ingang van dien donkeren en eenzamen tunnel, die onder Charing Cross door tot aan de Northumber Avenu loopt. De schrille en sidderende toonen van muziek drongen tot zijn oor; een groep voorbijgangers had zich bijeengevoegd: in hun midden sloeg een knaap, in een gescheurd kermispak en met zwartgemaakt gezicht — wie heeft dergelijke verschijningen van « negerkomedianten » niet aan de hoeken der Londensche straten ontmoet, hun geraasmakend gezang en gedans opvoerend? — op zijn instrument, terwijl op de toonen daarvan een meisje danste met die werktuigelijke onverschilligheid, die van geen moede worden schijnt te weten. Auban wierp in het voorbijgaan een blik op het gezicht van dit kind: onverschilligheid en tevens een zeker ongeduld was er op te lezen. « Zij verdienen het brood voor het geheele gezin, die armen », mompelde hij.

In het volgende oogenblik had zich de menigte verspreid en het kleine paar was naar den volgenden hoek van de straat doorgedrongen om daar spel en dans opnieuw te beginnen, tot een politie-man, de gehate, de gevreesde, hen voortdreef.

Auban ging te tunnel door, wiens plaveisel met modder bedekt was, terwijl uit de hoeken een verpestende stank opsteeg. Hij was bijna leeg: slechts hier en daar sloop een onkenbare gestalte langs de muren hem voorbij: Maar Auban wist, dat op koude, natte dagen en nachten, hier, evenals op honderden andere plaatsen, geheele rijen ongelukkigen lagen, dicht bij elkander tegen de koude muren gedrukt, en altijd in verwachting in het volgende oogenblik door den « arm der wet » uit elkander gedreven te worden: hoopen vuil en lompen, uitgeteerd door honger en ellende, de parias der maatschappij, die wezens zonder wil... En terwijl hij de trappen opklom aan het einde van den gang, stond plotseling dat tooneel weer voor zijnen geest, hetwelk hij nu ongeweer een jaar geleden op die zelfde plaats beleefd had, met zulk een akelige duidelijkheid, dat hij onwillekeurig bleef staan en omzag alsof het zich nogmaals voor zijne oogen zou herhalen:

Het was op een vochtig kouden avond, tegen middernacht, de stad was in nevel en rook gehuld als in een ondoorzichtigen sluier. Hij was hier heen gekomen om enkelen der daklozen de weinige koperstukken te geven, die zij noodig hadden om gedurende den nacht in een der slaapsteden beveiligd te zijn tegen de ijzige koude van het weer. Toen hij deze trappen afgegaan was, — de tunnel was vol menschen, die, nadat zij alle stadiën der ellende meegemaakt hadden, ten laatste hier aangeland waren — zag hij een schouwspel voor zijn oogen, dat hij nooit weer vergeten zou: door vuil en bloedige zweeren verschrikkelijk toetgetakelde gelaatstrekken eener vrouw, die — een zuigeling aan de borst — een veertienjarig meisje aan de hand meer na zich sleepte dan trok, terwijl een derde kind, een jongen, zich aan haar rok vastklemde. « Twee shilling maar, Gentleman, twee shilling maar — » Hij was blijven staan om de vrouw aan te spreken.

« Twee shilling maar — zij is nog zoo jong, maar zij zal alles doen wat gij wilt » — en daarbij trok zij het meisje nader, dat zich bevend en schreiend afwendde.

Een rilling doorliep hem. Maar de smeekende stem der vrouw klonk voort: « Och toe, neem u haar toch mede. Als gij het niet doet, dan moeten wij in de open lucht slapen — twee shilling maar, Gentleman, zie eens, zij ziet er zoo lief uit ». En weer trok zij het kind naar zich toe.

Auban voelde hoe ontzetting hem doorbeefde. Hij keerde zich om, niet in staat een woord te uiten, om heen te gaan.

Maar hij had nog geen pas gedaan of de vrouw wierp zich plotseling huilende voor zijne voeten, liet het meisje los en omklemde hem.

« Ga niet weg! ga niet weg! » riep zij in vertwijfelende wanhoop.

« Als gij het niet doet, dan moeten wij verhongeren — neem haar met u mede — hier komt niemand meer, en op het strand mogen wij niet komen.

« Doet u het maar, — doet u het maar »! Maar toen hij, zonder het te willen, omzag, sprong de voor hem liggende plotseling op.

« Och, roep geen politieagent! Neen, roep geen agent! » riep

zij angstig snel. Toen, nu zij opstond, kreeg Auban zijne kalmté weer. Hij stak zonder een woord te zeggen zijn hand in den zak en gaf haar wat hij aan geld eruit haalde.

De vrouw stiet een vreugedekreet uit. Weer nam zij het meisje bij den arm en zette haar voor hem. « Zij zal met u mede gaan, Gentleman, — zij zal alles doen wat gij wilt, » — voegde zij er fluisterend aan toe. Auban wende zich af en ging zoo snel mogelijk door de rijen der slapende en dronken paria's naar den uitgang; niemand was door het voorval geroerd.

Toen hij aan het strand kwam, voelde hij zijn hart jagen en zijne handen beven.

Acht dagen lang zocht hij, avond aan avond, in den tunnel van Charing Cross en zijne omgeving naar de vrouw en hare kinderen, zonder haar terug te vinden. Er had iets in de oogen van het meisje gelegen wat hem verontrustte. Maar het oogenblik was te kort geweest, dan dat hij had kunnen beseffen, wat door dezen afgrond van vrees en ellende verborgen werd.

Dan vergat hij, door de verschrikkelijke ellende, die zich dagelijks aan zijn oog vertoonde, dit eene tooneel, en dagelijks zag hij weer in de straten de kinderen der armoede, kinderen van 13 en 14 jaar zich aanbieden — en hij was niet in staat om te helpen.

Wie was meer te beklagen, de moeder of de kinderen? Hoe groot moet de ellende zijn, hoe ontzettend de wanhoop, hoe waanzinnig de honger, die beiden aandreef? Maar met afschuw spreekt de vrouw der bourgeoisie van de « onttaarde moeder » en het « laaggezonken » kind, — de Phariseesche, die in denzelfden ellendigen toestand precies denzelfden weg zou gaan.

Medelijden! Jammerlijkste aller leugens! Onzen tijd kent alleen ongerechtigheid. Het is in den tegenwoordigen tijd de grootste misdaad arm te zijn. Goed zoo. Des te sneller moet men tot de erkenning komen, dat de eenige redding dáárin bestaat, deze misdaad op te heffen »

Ja, dierenvrienden, de tranen ontsprongen aan 't gemoed der groote menschevrienden, zooals Mackay en vele anderen, zijn de olie die het vuur van den opstand voeden. Want hun lijden — daar het gepaard gaat met de volle bewustheid der oorzaken — komt nog zwaarder en verpletterender neer over de huidige toestanden dan het lijden der verdrukten zelve, die al te lang lijdzaam en verduuldig bleven.

Maar gewekt uit zijn verdooving door de edele kampvechters voor de waarheid en gerechtigheid, haalt weldra het ontwakende volk de reeds wankelend pilaren van onrecht, leugen en verdrukking naar omlaag.

L. PEETERS.

EER WIEN EER TOEKOMT.

In een der hanengevechten van het parlement werd de vorige week eensklaps van uit het publiek geroepen: "Is het zóo dat men hier den werkman verdedigt!?"

Dit was als een koudwaterstraal onder de kijvende wijven van den nieuwwetschen Tingel-Tangel.

Maar ik vraag het u, wie zou, als werkman, zijn geduld niet verliezen bij het hooren van al dat persoonlijk gekibbel en poesjenellenspel in de Kamer, terwijl duizenden en duizenden werkelozen met leege maag langs de straten hotsen.

De uitroep had voor mijn paart nog scherper kunnen zijn en was zeer wel gewettigd, ook zonder wet.

Mijn (bijna-) naamgenoot A. Schouteten heeft alle eer van zijn werk, waarom ik dan ook niet wil, dat men in meest alle gazetten mijn naam voor den zijnen gebruikt.

WILLEM SCHOUTETEN.

Op Woensdag 27 Februari, om 8¹/₂ uur 's avonds
in de zaal SIX BILLARDS

Van Wesenbekestraat.

OPENBARE VOORDRACHT

DOOR

Mr. L. J. A. DU QUESNE Jr

Advocaat-Procureur te Utrecht

OVER

Het Proces-FERRER

De Eenige en Z'n Eigendom

door MAX STIRNER

den grooten theoreticus van het individualistisch-anarchisme. ● Alle begrippen, als Recht, Plicht, Menschheid, zoowel als Vaderland, Godsdienst, Vrijheid e. a., waaronder de eenling, de Eenige, in zelfverloochening ligt gebogen, worden in dit meesterwerk neergehaald door de logica eener onverbidelijke critiek. ● DE EENIGE EN Z'N EIGENDOM is een standaardwerk zonder weerga. Het beslaat ruim 500 bladzijden, groot formaat, en zal in den handel worden gebracht aan 6 fr. (3 gulden). ● De lezers van "Opstanding" die ons hun inschrijving doen toekomen vóór 1 April, ontvangen dit prachtig werk vrachtvrij aan den verminderden prijs VAN 5 FRANKEN.

Drukkerij 'T KERSOUWKEN
48, Oude Kerkstraat — Antwerpen

Ideï International

Revue in lingua european.
Bruxelles, rue Hobbema, 73.
Un numer: 40 centim. Abonnement, 12 numeri: 4 fr. —
Redaktion: W. Bonto van
Bylevelt. o o o o o o

ONTWAKING Algemeen Noord- en Zuid-Nederlandsch Maandschrift, verschijnt in afleveringen van minstens 40 groote bladzijden, en kost maar 5 fr. per jaar. — (f. 3 voor Nederland).

ONTWAKING staat buiten alle partij- en schoolstrekingen, is verklaard "vooruitstrevend" in den breedsten zin.

ONTWAKING geeft studies over kunst, wetenschap en maatschappelijke aangelegenheden, benevens literaire bijdragen van jonge letterkundigen uit Holland en Vlaanderen.

ONTWAKING wijdt een bijzondere aandacht aan de vragen van den dag. Overzichten over toestanden en gebeurtenissen in de voornaamste landen, worden speciaal geleverd door ter plaatszijnde schrijvers.

Uitvoerig prospectus met naamlijst der voornaamste medewerkers, alsook proefnummers, worden op aanvraag gratis toegezonden door

'T KERSOUWKEN, 48, Oude Kerkstraat, Antwerpen.

ACTUEEL ! ACTUEEL !

Over den tegenwoordigen toestand van het Socialisme in Duitschland

DOOR DR. ROBERT MICHELS

Dr. Michels is lid der Duitsche sociaal-democratie, maar wordt niet door partijgeest verblind. — Die hoogst belangrijke brochure van 16 blz. (22x17) kost maar 15 centiemen (Nederland 8 cent). — Uitgave van

'T KERSOUWKEN, 48, Oude Kerkstraat, Antwerpen.

EENE EPISODE UIT DE RUSSISCHE REVOLUTIE

De Odyssee van den Knjas Potemkin

naverteld uit het dagboek van Kirill, lid van het revolutionaire Scheepskomitee. Een boek van ongeveer 400 blz., op een handig en mooi formaat, aan fr. 2.50 voor België en f. 1.25 voor Holland. — Uitgave van

'T KERSOUWKEN, 48, Oude Kerkstraat, Antwerpen.

Beheerder-Uitgever: P. MEYER, Kronenburgstraat, 32, Antwerpen.